

Jamsai

ทศของอ่าน

Jamsai

ทศของอ่าน

Jamsai

ทศของอ่าน
'ประกาศิต

ฉัตรฉาย

Jamsai

ทดลองอ่าน

"ฉันบอกแกแล้วว่าถ้าแกไม่ยอมเสียใจก็อยู่ร่วมกับระริน!" ปฏิบัติภักข์ลุกขึ้นกระซอกคอเสื้อของพระพัฒน์อย่างรุนแรงราวกับถูกจี้ใจดำ สร้างความพึงใจให้กับพระพัฒน์ไม่น้อยทีเดียว

"อย่ารุนแรงนักสิ ฉันยังไม่"ได้ทำอะไรายนั่นสักหน่อย"

"ฉันไม่ต้องการเห็นผู้หญิงคนไหนต้องมาอยู่ในสภาพของเล่นของแกอีก"

"แล้วที่แกทำกับเกด แล้วไหนจะลิต้าอีกล่ะ นั่นเขาเรียกว่าอะไร อย่าคิดว่าฉันไม่รู้นะว่าแกกำลังจะทำอะไร ลิต้าเป็นของฉัน! ถ้าแกแตะต้องเธอแม้แต่นิดเดียวฉันก็จะไม่ปล่อยยายระรินเอาไว้แน่!" พระพัฒน์กระซอกมือที่กำคอเสื้อของเขาออกก่อนจะชี้หน้าปฏิบัติภักข์อย่างเอาเรื่อง

ชายหนุ่มประกาศสิทธิ์ของตัวเองดังก้อง ปฏิบัติภักข์อยากจะทำอะไรในหน้าน้องชายต่างบิดานักว่าคนที่พระพัฒน์กำลังป่าวประกาศว่าเป็นของตัวเองนั้น... แต่ที่จริงแล้วเธอเป็นของเขาต่างหาก

"ก็ดี! ฉันก็รู้ว่าเธอไว้ชะว่าถ้าแกไม่ยอมให้ฉันทำอะไรกับคนของแก แกก็อย่าทำอะไรกับคนของฉัน" ปฏิบัติภักข์ดุด่าอารมณ์เดือดพล่านไว้สุดกำลังและได้ตอบกลับไปด้วยการวางท่าที่เรียบเฉย "ถ้าระรินเป็นอะไรไป ฉันก็ไม่ปล่อยให้ลิต้าได้อยู่อย่างสุขสบายเหมือนกัน!"

กุหลาบประกาศิต

ฉัตรฉาย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2221-4

ภาพประกอบ crazystocker / Shutterstock.com
Jingjing-182 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 409 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดีค่าเพื่อนๆ ทุกคน ไม่ทันไรเวลาก็ผ่านมาเกือบครึ่งปีแล้ว หลายเดือนที่ผ่านมาเพื่อนๆ เป็นอย่างไรบ้างคะ? แอบหลงรักหนุ่มๆ ที่เลิฟขามาฝากคนไหนเป็นพิเศษรีเปล่าน้า~

แน่นอนล่ะว่าเลิฟไม่เคยกลับมาหาเพื่อนๆ มือเปล่า ส่งท้ายหน้าร้อนสุดหฤโหดของเมืองไทยทั้งทีเลิฟต้องขอเล่นใหญ่เป็นพิเศษ! ด้วยการควงหนุ่มๆ มาทีเดียวพร้อมกันสองคนรวด! แถมสองคนนี่ไม่ใช่ธรรมดาณะคะ เพราะนอกจาก ‘ปฏิปักษ์’ กับ ‘พีระพัฒน์’ จะเป็นพี่น้องต่างพ่อที่หล่อ รวย และร้ายกาจเจ้าเล่ห์ไม่แพ้กันแล้ว ทั้งคู่ยังเป็นพระเอกจากเรื่อง ‘กุหลาบประกาศิต’ ผลงานเรื่องแรกภายใต้นามปากกา ‘ฉัตรฉาย’ ซึ่งเลิฟแอบรู้มาว่ามีเพื่อนๆ ตามหากันมากที่สุดเรื่องหนึ่งเลยทีเดียว! ซึ่งเลิฟต้องขอแจ้งเพื่อนๆ ก่อนเลยว่าในการกลับมาครั้งนี้ของ ‘กุหลาบประกาศิต’ มีเนื้อหาบางส่วนที่เปลี่ยนไปจากครั้งก่อนเพื่อลดทอนความรุนแรงลง แต่ถ้าใครมีเล่มเก่าอยู่แล้วก็ไม่ต้องเสียใจนะคะ เพราะว่าสำหรับเลิฟนี่สนุกทั้งสองเวอร์ชันเลยคะ

อย่างที่เลิฟออกไปข้างต้นว่าพี่น้องคู่นี้เข้าร้ายกาจกันมากเลยทีเดียว และคนที่จะต้องมารับมือความร้ายของสองหนุ่มก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น ‘อลิตา’ กับ ‘ระรินทิพย์’ สองสาวพี่น้องที่อยู่ดีๆ กันดีนั้นน... กลายเป็นหมากในเกมของพี่น้องวิระวรกุลซะงั้น ส่วนจะร้ายขนาดไหนนั้น เลิฟว่าเพื่อนๆ ไปตามลุ้นกันเองเลยดีกว่าคะ แต่ขอกระซิบเตือนด้วยความเป็นห่วงนะคะว่า...เตรียมทิชชูไว้ให้พร้อมเลย งานนี้มีเสียน้ำตาแน่นอนคะ

ด้วยมิตรไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ๊ะโอ๊ะ' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดาโดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

จนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (รั้วจามจุรี) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัปเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์มือสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะคะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ้รู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ๊ะเช่นกัน

โอ๊ะต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอขอบคุณทีมงานและแจ่มใสที่ให้โอกาสดีๆ ขอขอบคุณคณาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ และขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ๊ะ' ในวันนี้คะ สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ที่นี่

http://my.dek-d.com/hideko_chan/ หรือ

<https://www.facebook.com/sunshine.jamsai> หรือ

http://twitter.com/Hideko_Sunshine นะคะ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ จุดเริ่มต้นของสงคราม

ภายใต้ท้องฟ้ามืดดำของยามรัตติกาล บนระเบียงคอนโดฯ หูใจกลางเมืองบนชั้นที่ยี่สิบเอ็ดปรากฏภาพชายหนุ่มรูปร่างดีราวกับนายแบบในชุดสีดำยืนนิ่งเท้าขอบระเบียงห้องและทอดสายตามองออกไปไกล

'พีระพัฒน์' สูดลมหายใจรับอากาศในกลางดึก ในใจของเขาหวนคิดกลับไปถึงเรื่องราวในอดีตเมื่อสามปีก่อน... ตอนที่เขาได้สูญเสียหญิงสาวที่เป็นที่รักที่สุดไป

'เกิด...เกิด...อย่าเป็นอะไรนะเกิด'

เสียงเข้มของพีระพัฒน์ในอดีตที่ร้องเรียกกร่างบอบบางบนรถเข็นคนไข้ยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำ เวลานั้น... ทั้งแพทย์และพยาบาลหลายคนกำลังนำเธอเข้าไปยังห้องฉุกเฉิน

'อย่าเป็นอะไรไปเลยนะเกิด...ฉันขอร้อง' เขาได้แต่เอ่ยเช่นนั้นขณะที่วิ่งเกาะขอบรถเข็นติดตามไปจนกระทั่งร่างของคนรักผ่านเข้าไปในห้องฉุกเฉิน ก่อนที่ประตูจะปิดลง

พีระพัฒน์ไม่ได้ใส่ใจเลือดของหญิงสาวที่เลอะอยู่ตามเสื้อผ้าของเขาเลย ในความคิดยังคงนึกถึงแต่เพียงใบหน้าอ่อนหวานที่หลับตานิ่งอย่างบอก

ได้ว่าเธอยินยอมและพร้อมจะตายเพื่อความรัก ข้อมือของเธอมิเล็ดซึมจากร่องรอยที่เธอเป็นผู้กรีดมันเองกับมือ

คิดย้อนถึงจุดนี้ที่ระพีพัฒน์เจ็บหัวใจนัก...ร่างสูงหันหลังฟังกับผนังสีขาวดวงตาคมภายใต้เรียวกวีส์เข้มปิดลงเสมือนเขากำลังกลั๊กลิ้นความทุกข์ในใจลงไปให้หมดสิ้น...ชายหนุ่มไม่คิดเลยว่าเพียงเพราะความรักที่ 'พิยะดา' มีต่อ 'ปฏิบักษ์' เธอจะกล้าทำร้ายตัวเองได้ถึงขนาดนี้

เวลาเพียงไม่กี่เดือนที่ทั้งคู่ได้พบกันสามารถลบเลือนความรักที่เธอมีต่อเขาได้ขนาดนี้เชี่ยวชาญหรือ พิยะดาจะรู้อะไรบ้างแม้ว่าคนรักเก่าเช่นเขาที่คอยกีดกันความรักของเธอกับปฏิบักษ์ให้จากกันจะเจ็บปวดมากมายเพียงใดเมื่อต้องเห็นหญิงคนรักแบ่งปันหัวใจไปให้กับใครอีกคน...ที่เป็นสายเลือดเดียวกัน!

'ทำไมต้องทำแบบนี้...เกิด...ทำไม'

พิระพัฒน์ได้แต่เอ่ยถามกับความเงยบังัน เรียวปากบางเม้มแน่น เขาชบครามจนเป็นสันนูนเมื่อคิดถึงใบหน้าของพี่ชายต่างบิดา...คนที่แย่งชิงความรักจากผู้หญิงที่เป็นรักแรกของเขาไป ในใจของพิระพัฒน์ร้อนรุ่มจนแทบระเบิดเมื่อนึกไปถึงภาพคนรักกำลังมีความสุขอยู่กับคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นพี่ชายต่างบิดา

แท้ที่จริงแล้ว...เลือดของเขาและพี่ชายอย่างปฏิบักษ์ไม่ได้ขึ้นไปกว่าน้ำเลยแม้สักนิดเดียว!

หลายปีก่อน เมื่อ 'ศิววุฒิ' หรือบิดาที่แท้จริงของปฏิบักษ์เสียชีวิตไป 'ปจวรีย์' ซึ่งก็คือมารดาของพิระพัฒน์และปฏิบักษ์ได้พาพี่ชายเข้ามาร่วมชีวิตภายใต้ชายคาเดียวกันโดยที่ 'ธีระพงษ์' ผู้เป็นบิดาของเขาก็เห็นดีด้วยเพราะสงสารลูกเลี้ยงที่กำลังเติบโตเป็นหนุ่มจะไร้ที่อยู่อาศัย

ด้วยความที่ต่างคนต่างก็เป็นวัยรุ่นซึ่งเกี้ยวพ้อกันแล้ว ยิ่งนิสัยเข้าหาคนอื่นไม่เก่งและเย่อหยิ่งพอดวยิ่งทำให้ทั้งเขาและปฏิบักษ์ไม่ได้สนิทและรักกันแนบแน่นดังเช่นพี่น้องทั่วไป

ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนเป็นเพียงสมาชิกในบ้านหลังเดียวกันเท่านั้น และเมื่อปาริชาติเสียชีวิตไปอีกคน วีระพงษ์จึงรับอุปการะปฏิบัติกับเอาไว้ดังเช่นลูกชายคนหนึ่ง

เวลาเพียงไม่กี่เดือนที่พิยะดาได้พบกับปฏิบัติลับหลังพระพัฒน์ ทั้งคู่สร้างมิตรภาพอันสวยงามโดยที่เขาไม่อาจล่วงรู้ และไม่เคียดกังวลใจกับพี่ชายต่างบิดาของตนเลยแม้แต่น้อย

จนกระทั่งเมื่อมาถึงวันที่โชคชะตาได้กำหนดให้ความเป็นพี่น้องอันบางเบาสิ้นสุดลง เขาจึงได้รู้ความจริงทุกอย่าง และไม่มีวันที่คนอย่างเขาจะยอมให้ใครได้สวมเขาอย่างง่าย ๆ

การกีดกันความรักระหว่างพิยะดาและปฏิบัติจึงเริ่มต้นขึ้น!

สำหรับคนที่มั่งมีทั้งอำนาจ เงินตรา และอิทธิพลอย่างพระพัฒน์ การจะทำลายใครสักคนไม่ใช่เรื่องยาก เขาเองคิดว่าความพยายามที่จะขัดขวางความรักของพิยะดาและปฏิบัติจะสามารถพรากคนทั้งสองออกจากกันได้ ทว่าทุกอย่างไม่เป็นเช่นที่เขาคิดไว้เมื่อพิยะดาตัดสินใจ...ฆ่าตัวตาย!

ความเจ็บปวดเกาะกุมหัวใจจนพระพัฒน์ต้องกุมหน้าอก เขาไม่คิดเลยว่าพิยะดาจะคิดสั้นถึงเพียงนี้ แค่เพียงเขาไม่ยอมให้เธอคบหาและปล่อยเธอไปกับปฏิบัติทำให้เธอยอมทิ้งชีวิตไปเลยเชียวหรือ

'ทางเราเสียใจด้วยนะรับที่ไม่สามารถช่วยชีวิตคุณพิยะดาได้ ร่างกายเธอเสียเลือดไปมากครับ'

หลังจากที่นำหญิงสาวเข้าห้องฉุกเฉินพักใหญ่ๆ นายแพทย์หนุ่มชาวอเมริกันซึ่งเป็นเจ้าของคนไข้ก็แจ้งข่าวร้ายกับเขา...ทุกอย่างสายไปเสียแล้ว สำหรับการทวงชีวิตของพิยะดาให้กลับคืนมา

พิยะดาเสียชีวิตที่สหรัฐอเมริกาในขณะที่เธอกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี แต่พิธีศพของเธอจัดขึ้นที่เมืองไทย เมื่อพิธีศพเสร็จสิ้นไปตามประเพณี...เพื่อยุติปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นปฏิบัติจึงออกจากคฤหาสน์ตระกูล

'วีระวรกุล' ไปอยู่ที่คอนโดย ซึ่งเป็นคอนโดย ที่อยู่ในกรรมสิทธิ์ของวีระพงษ์ แต่สำหรับพีระพัฒน์แล้ว...ความเจ็บปวดจากการสูญเสียครั้งนั้นมันยากเหลือเกินที่จะลบเลือนไปจากใจได้

ทุกอย่างมันไม่จบง่าย ๆ แบบนั้นหรอก!

หลังจากพิยะดาเสียชีวิต ทั้งพีระพัฒน์และปฏิบัติภักษ์ต่างใช้ชีวิตราวกับเดินไปบนถนนคนละเส้น แต่วันนี้พีระพัฒน์ทนให้อึดที่เจ็บปวดตามหลอกหลอน เขาต่อไปไม่ไหวแล้ว เขาไม่ยอมแบกรับความสูญเสียแต่เพียงฝ่ายเดียวอีกต่อไป มันคงถึงเวลาที่เขาจะเบนเส้นทางชีวิตกลับไปเดินบนทางเดียวกับปฏิบัติภักษ์สักที

นับจากวันนี้ไป...ทุกอย่างกำลังจะเริ่มต้นขึ้น ความเจ็บปวดที่เขาได้รับจากการสูญเสียในครั้งนั้น 'ปฏิบัติภักษ์ วีระวรกุล' จะต้องชดใช้มันอย่างสาสม!

บทที่ 1 พรหมลิขิตผิดทาง

"อะไรนะคะพี่ตา งานโดนแคนเชิลหรือคะ"

อลิตาเกือบจะตะโกนใส่หูโทรศัพท์ เธอโกรธและตกใจเมื่อได้ยินข่าวจากเลขาฯ สาวของบริษัทซึ่งกำลังออกไปดูโลเกชั่นสำหรับการถ่ายทำในสัปดาห์หน้าที่โทรเข้ามาแจ้งกับเธอที่บริษัทว่าฟรีเซ็นเตอร์โฆษณางานสำคัญซึ่งตกลงเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วว่าเขายินดีที่จะร่วมงานกันกลับมาปฏิบัติสถานที่รับไปแล้วเสียคือๆ ทั้งๆ ที่ทางฝ่ายเธอได้เตรียมงานจนพร้อมที่จะถ่ายทำแล้ว

สาวสวยเจ้าของความสูงราวๆ หนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตรผู้ซ่อนผิวพรรณขาวผ่องในชุดยีนทั้งชุดกำลังยืนคุยโทรศัพท์อยู่ที่ห้องทำงานส่วนตัว ใบหน้าสวยคมในกรอบเส้นผมสีดำสนิทที่มีความยาวถึงกลางหลังกำลังไม่สบอารมณ์กับสิ่งที่ได้ฟัง ดวงตากกลมโตภายใต้ขนตาองุ่นยาวแบบสาวมั่น จึงมองไปเบื้องหน้าอย่างใช้ความคิด และจมูกโด่งรั้นของเธอก็เซิดขึ้นแบบคนไม่ยอมคน

"คะ คุณพี่เขาบอกว่าอีกไม่นานจะสอบแล้ว ก็เลยไม่ยอมรับงานที่กระชั้นตัว จริงๆ แล้วเขาคงมีปัญหาเกี่ยวกับคุณหญิงประไพศรีด้วยจึงไม่อยาก

รับงานนี้"

'ดาริกา' ให้คำตอบที่ขัดแย้งกับความเป็นจริงที่อลิตาเคยได้รับรู้มา...

เมื่อไม่กี่วันก่อนคุณหญิงประไพศรีซึ่งเป็นตัวแทนของเจ้าของสินค้ารถยนต์นำเข้าแบรนด์หนึ่งและเป็นผู้ว่าจ้างบริษัทโฆษณาของอลิตาให้เป็นผู้ทำโฆษณาให้ ท่านยังยืนยันเองว่าสามารถจูงใจอันแน่นเอี้ยตของ 'พระพัฒน์ วีระวรกุล' ดาราหนุ่มชื่อดัง ทายาทเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ระดับแนวหน้าของประเทศ และเป็นหลานของเพื่อนสนิทคุณหญิงประไพศรีได้แน่นอน ทางบริษัทจึงติดต่อไปทางผู้จัดการส่วนตัวของพระพัฒน์และได้รับคำยืนยันจากผู้จัดการส่วนตัวว่าเขาสามารถร่วมงานนี้ได้โดยไม่มีปัญหาแล้วทำไมเขานึกอยากจะเบียดก็เบียดกันหน้าตาเฉย!

"สัญญาละคะ ใช้สัญญาบังคับเขาก็ได้นี่ ยิ่งไงทางบริษัทก็น่าจะทำสัญญากับเขาไว้แล้ว จะมาเบียดกันได้ยังไง" หญิงสาวหาทางแก้ปัญหอย่างทันด่วน อย่งไรเสียทางบริษัทของคุณหญิงประไพศรีก็น่าจะทำการเซ็นสัญญาอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรกับพระเช็นเตอร์โฆษณาไว้อยู่แล้ว

"เซ็นสัญญาที่ไหนกันละคะ ก็คุณหญิงประไพศรีเป็นคนบอกเองว่า ถ้าให้เซ็นสัญญาคุณพี่เขาก็คงไม่ยอมเพราะติดสัญญากันเป็นปีและเรื่องจะยุ่งยากมากความเข้าไปอีก อีกอย่างคุณหญิงท่านก็แค่อยากให้เป็นพระเช็นเตอร์ชั่วคราวก็เลยขอเบียดคิวงานมาให้เท่านั้นละ คุณหญิงเป็นคนบอกเองนะคะว่าจะรับผิดชอบเกี่ยวกับคุณพี่ แต่ตอนนี้คุณหญิงก็เอาคุณพี่ไม่อยู่แล้วเหมือนกัน พี่เองก็เพิ่งโทรไปบอกคุณหญิงก่อนจะบอกคุณลิต้านี้แหละคะ คุณหญิงไปยอมมาให้เรารับผิดชอบไปเสียอย่างนั้น"

"แหงละคะ ที่อย่างนี้ละมาโป้ยเราใหญ่"

อลิตาเริ่มปวดหัวเมื่อคิดว่างานนี้เธอต้องรับมือกับใคร...

'พระพัฒน์ วีระวรกุล' ดาราหนุ่มวัยยี่สิบหกปี เขากำลังเรียนปริญญาโทอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกันกับ 'ระรินทิพย์' น้องสาวของเธอ เขาเป็นดารา

แต่นิสัยแหวกแนวที่สุดใต้วงการบันเทิงทั้งการพูดจาจะฉานตรงไปตรงมา ไม่รักษาน้ำใจใคร นิสัยลึกลับ และไม่คอยเป็นมิตรกับใคร

ช่วงแรกที่เข้าสู่วงการบันเทิงชายหนุ่มมีข่าวในแง่ลบเสียเป็นส่วนใหญ่ ทั้งยังถูกสื่อมวลชนโจมตีที่เขาไม่แคร์สื่อ แต่ไม่น่าเชื่อว่านิสัยเช่นนี้กลับเป็นเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งที่ดึงดูดแฟนคลับสาว ๆ จนทำให้เขายังยืนอยู่ในวงการได้ และได้รับการกล่าวขานว่าเป็น 'เจ้าชายแบดบอยของวงการบันเทิง'

การที่พีระพัฒน์คิดจะเบี่ยงงานไปง่ายๆ คงเพราะเห็นช่องโหว่ที่คุณหญิงประไพศรีไม่ได้ให้เขาเซ็นสัญญาอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรกระมัง

เมื่อคิดถึงเหตุผลที่ดารานุ่มปฏิเสธงานกะทันหัน อลิทานึกได้เพียงเหตุผลเดียวว่าเขาคงรู้ทันความคิดของคุณหญิงประไพศรีที่หวังอะไรในตัวเขามากกว่าการลากเข้ามาเป็นฟรีเซ็นเตอร์โฆษณา เขาจึงอาจจะตัดรำคาญโดยการให้ผู้จัดการส่วนตัวโทรมาปฏิเสธงานก็เป็นได้

อลิตาพอจะรู้ว่าคุณหญิงประไพศรีมีหลานสาววัยไล่เลี่ยกับชายหนุ่มและเคยได้ยินพิมพ์แชผู้เป็นมารดาของเธอซึ่งทำนกออยู่ในแวดวงสังคมคุณหญิงคุณนายพูดให้ได้ยินบ่อยครั้งว่าคุณหญิงประไพศรีหมายมั่นปั้นมืออยากหาคู่ให้หลานสาวในปีนี ไม่แปลกเลยที่ชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมอย่างพีระพัฒน์จะอยู่ใน 'ลิสต์' ว่าที่หลานเขย ต่อให้เขาจะมี 'ลูก' ภายนอก ย่ำแย่แค่ไหน แต่หน้าตาและฐานะทางสังคมนั้น 'ดีดุด' ความสนใจอยู่ไม่น้อยจนทำให้ใครต่อใครก็อยากจะลองเสี่ยงกันทั้งนั้น และหนึ่งในนั้นก็เป็นคุณหญิงประไพศรีด้วย

"แล้วทีนี้จะทำยังไงดีคะคุณลิต้า งานก็เตรียมไว้แล้ว คุณหญิงประไพศรีก็ยืนยันมาแน่นอนว่ายังไงฟรีเซ็นเตอร์งานนี้ก็ต้องเป็นคุณพีเท่านั้น"

"พีดาคุยกับเขาหรือยังคะ กับผู้จัดการส่วนตัวของคุณพีเขานะคะ" อลิตาลองหาวิธีดูอีกทางหนึ่ง อย่างไรก็ตามเธอก็คงปฏิเสธงานนี้ของคุณหญิงประไพศรีไม่ได้ ท่านเองเป็นเพื่อนกับพิมพ์แช แม้จะไม่ได้สนิทสนมกันมาก

แต่ก็อยู่ในกลุ่มเดียวกัน หากปฏิเสธก็อาจจะเสียไปถึงผู้ใหญ่ด้วย

ที่สำคัญที่สุดคืองานนี้ได้เตรียมการถ่ายทำไว้แล้ว ทั้งสถานที่ เสื้อผ้า แสง ไฟ และไหนะที่ทีมงานอีก...ทุกอย่างมีการลงทุนลงแรงไปในจำนวนเงินที่ไม่น้อยเลย ยิ่งมีการเลื่อนวันและเวลาออกไปมากเท่าไรนั้นก็ย่อมหมายถึงการสูญเสียเม็ดเงินไปโดยเปล่าประโยชน์มากเท่านั้น

"คุยแล้วค่ะ คุณหลิว ผู้จัดการส่วนตัวของเขาเองก็ลำบากใจ แต่ก็อย่าง ที่รู้ๆ กันอยู่ว่าคุณพีเขาเป็นคนยังไง ไอ้เรื่องที่ว่าวงการนี้จะไม่ต้อนรับหรือ ใครจะรวมตัวบอยคอต...เขาไม่ได้สนใจอยู่แล้ว เขาเองก็เหมือนถูกลากให้ เข้าวงการโดยไม่ตั้งใจตั้งแต่แรก พี่ก็ไม่รู้จะคุยยังไงแล้วค่ะ แต่ว่า...คุณหลิว ก็บอกนะคะว่าถ้าคุณลิต้าอยากคุยกับคุณพีด้วยตัวเองจะลองไปหาเขาที่ คอนโดฯ ก็ได้ เธอจะช่วยเราพูดอีกแรงหนึ่ง"

"ขอที่อยู่คอนโดฯ เขาที่คะ ลิต้าก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าคุณพีเขาจะ ว่ายังไงถ้าลิต้าไปคุยเอง" อลิตาแนบหูโทรศัพท์เอาไว้ที่ไหล่ มือเรียบบาง คิ้วกระด้างโหน่งและปากกายนโตะทำงานมาจดที่อยู่

"วีอาร์วี* คอนโดมิเนียม สุขุมวิท..."

"อ้อ...คอนโดฯเดียวกับลิต้าเลยนี่คะ จั๊นขอเลขห้องเลยคะ" อลิตา วางปากกาลง ทำทางว่าเธอกับพีระพัฒน์จะ 'ดวงสมพงศ์' กันไม่ใช่บ่อย ถึงได้มาอยู่คอนโดฯ เดียวกันได้

"ห้อง 1307 ค่ะ ยังไงคุณลิต้าก็ค่อยๆ คุยนะคะ" ดาริกาบอกอย่าง เตือนสติ เธอเองก็รู้ว่าอลิตาเป็นคนใจร้อนและ 'แรง' ไซ้ย่อยเสี้ยวที่ไหน เวลา ได้ 'วิน' ใครก็ไม่ยอมลงให้ง่ายๆ

"พี่ตาก็พูดอย่างกับลิต้าจะไปฆ่าใครอย่างนั้นแหละคะ"

"ก็พี่กลัวนี่คะ คราวก่อนไปตะปากกับพวกลูกค้าคุณหญิงคุณนาย เรื่องมาก คุณลิต้ายังเล่นซะพี่ห้ามทัพแทบไม่ทัน" ดาริกาพูดแล้วหัวเราะคิก

* วีอาร์วี (VRV) ย่อมาจาก Veeravorakul หรือ วีระวรกุล

เธอนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์นำเสนองานกับลูกค้าเมื่อเดือนก่อนแล้วอีกฝ่าย ตีโน่นตีนี้โดยไม่มีเหตุผลและยังพูดไม่หยุด อลิตาจึงตอกกลับอย่างสมน้ำ สมเนื้อทีเดียว

'อลิตา พิชฌน์ไพบูลย์' หญิงสาวอายุยี่สิบห้าปี เธอเรียนจบคณะ นิเทศศาสตร์ สาขาการโฆษณาและประชาสัมพันธ์จากมหาวิทยาลัย อันดับหนึ่งของรัฐด้วยปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งซึ่งนับว่าเก่งพอตัว หลังจากจบการศึกษา อลิตาเปิดบริษัทโฆษณาเล็กๆ โดยได้เงินทุนจากพิมพ์แซ ผู้เป็นมารดา ความจริงแล้วพิมพ์แซอยากให้เธอเปิดบริษัทใหญ่ให้สมฐานะ แต่อลิตาเห็นว่าการทำเช่นนั้นก็จะยิ่งลงทุนสูงและทำให้การแข่งขันสำหรับ การทำงานสูงตามไปด้วย ลำพังตัวเธอซึ่งเพิ่งจะเรียนจบใหม่ๆ อาจจะพุง บริษัทอันยิ่งใหญ่ไว้ไม่ไหว เธอจึงอยากค่อยๆ พัฒนาบริษัทและศักยภาพ ในการทำงานของตัวเองอย่างค่อยเป็นค่อยไปมากกว่า หญิงสาวจึงยืนยั้น กับมารดาว่าเธอต้องการให้บริษัทเป็นไปตามความต้องการของเธอเอง

ทั้งรูปร่าง หน้าตา ความสามารถ ฐานะทางสังคม และฐานะทาง การเงินที่เพียบพร้อมทำให้ชื่อของอลิตาเป็นที่รู้จักในหมู่นักธุรกิจหนุ่ม ไฟแรงว่าเธอไม่ได้มีดีแค่สวย นับตั้งแต่อลิตาเปิดบริษัท ผลงานที่น่าเสนอ ออกไปอย่างต่อเนื่องทำให้ชื่อเสียงบริษัทโฆษณาเล็กๆ แต่เปี่ยมด้วยคุณภาพ เป็นที่รู้จักในวงการโฆษณาเป็นอย่างดี ที่สำคัญไม่ใช่เพียงบริษัทเท่านั้นที่ เป็นที่รู้จัก แต่เจ้าของบริษัทที่ทั้งสาวทั้งสวยและเก่งอย่างอลิตาก็เป็นจุดสนใจ ของหนุ่มทั้งในและนอกรวงการโฆษณาไม่แพ้กัน

"เชื่อเถอะคะ ลิต้าไม่ฆ่าใครหรอก ท่าทางว่าถ้าลิต้าทำอะไรเขา แฟนคลับ เขาคงมาถล่มบริษัทเรา แค่นี้ก่อนนะคะ เดี่ยวลิต้าจะออกไปคุยกับเขาแล้ว ยังไงถ้าพี่ตามมีปัญหาอะไรก็โทรมาหาลิต้านะ"

"ทางสถานที่ถ่ายทำไม่มีปัญหาหรอกค่ะ แต่ถ้ามีอะไรด่วนพี่จะโทรไป หากี่แล้วกัน"

เมื่อตาริกาวางสายไป อลิตาถึงกับถอนหายใจ ก่อนจะคว้ากระเป๋าหนังสือมาขึ้นมาสะพายแล้วเดินไปยังสถานจอดรถ ขับรถยนต์สีขาวคู่มือมุ่งหน้าไปยังคอนโดฯ ที่หมาย...

เป็นอันรู้กันว่าเวลาเลิกงานถนนสายสุขุมวิทรถติดแสนติดเพียงใด แม้จะมีรถไฟฟ้าหรือรถไฟใต้ดินมาช่วยในเรื่องการเดินทางของประชาชนให้สะดวกขึ้น แต่ก็ไม่ว่าจทอนรถยนต์ที่เบียดแน่นบนท้องถนนได้เท่าไรนัก อลิตามองนาฬิกาข้อมือสลัดกับถนนที่คับคั่งไปด้วยรถยนต์แน่นขนัดอย่างร้อนใจ 'ลีลาวดี' หรือ 'หลิว' ผู้จัดการส่วนตัวของพีระพัฒน์โทรมาเร่งแล้วเร่งอีกกว่าให้อลิตารีบไป เพราะชายหนุ่มกำลังจะออกจากคอนโดฯ หลังจากนั้นคงหาโอกาสคุยกันได้ยาก แต่จะให้เธอรีบได้อย่างไรในเมื่อรถติดขนาดนี้

"ไฟเขียวได้สักที"

หญิงสาวพึมพำกับตัวเองเมื่อสัญญาณไฟเขียวกะพริบขึ้น มือเรียวบางเอื้อมไปขยับเกียร์รถ แต่ไม่ทันที่รถจะออกตัวด้วยซ้ำ เธอก็ต้องเหยียบเบรกกะทันหันเพราะรถยนต์สีดำสุดหรูเลี้ยวปาดหน้าออกจากซอยอย่างชำนาญ นอกจากจะปาดหน้ารถเธอแล้วยังปาดหน้ารถคันข้างหน้าขึ้นไปอย่างมีชั้นเชิง

"คนไร้มารยาท!"

อลิตาแหม่มริมฝีปากอิมแดงแน่นเพื่อข่มอารมณ์ แต่สายตากลับจ้องไปที่รถคันนั้นและจดจำหมายเลขทะเบียนได้ติดตา เลขสวยๆ แบบนี้คงได้มาจากการประมูลและจำง่ายเสียยิ่งกว่าอะไร

หญิงสาวผงกศีรษะเล็กน้อยแสดงการขออนุญาตกับรถอีกคันที่เธอกำลังจะขอแซง มือเรียวบางหมุนพวงมาลัยพลางเตรียมเลี้ยวเข้าไปปาดหน้ารถยนต์สีดำเจ้ากรรมที่เพิ่งจะแซงหน้าเธอไปก่อนหน้านี้ แต่ทันใดนั้นเอง! รถยนต์คันดังกล่าวก็เร่งความเร็วขึ้นจนอลิตายังเท่าที่กำลังเร่งความเร็วไว้

ไม่ทัน

รถยนต์สีขาวจึงโดนรถยนต์สีดำเลชนะเบี่ยงสวยชนท้ายเข้าอย่างจัง!

"ช่วยบรล้ย!" หญิงสาวสบถพร้อมกับถอนหายใจเหนื่อยหน่าย เธอ มองกลับไปที่รถยนต์คันหลังด้วยความหงุดหงิดใจ แต่ไม่ทันไรก็ถูกเขาบีบ แตรไล่อีก

ไรรมารยาทอย่างถึงที่สุด!

อลิตาคิดในใจพลางขับรถไปจอดชิดริมถนนซึ่งน่าจะจอดคุยกันได้ โดยที่ไม่ทำให้รถติดไปมากกว่านี้และไม่ทำให้ผู้ร่วมถนนคนอื่นเดือดร้อน มากนัก ไม่นาน...รถยนต์สีดำคันหรูหราชดัดกับนิสัยไรรมารยาทของผู้เป็น เจ้าของก็มาจอดเทียบอยู่ข้างหลังในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน

หญิงสาวก้าวลงจากรถพร้อมๆ กับคู่กรณีซึ่งเป็นชายหนุ่มสวมชุดสูท สีดำ เนียบทั้งตัดตึงและแพดเทิร์น...มองปราดเดียวอลิตาก็รู้ทันทีว่าชุดนี้ ราคาแพงบรม

"ขอโทษทีนะคะ ฉันไม่ทันระวัง" หญิงสาวกุมสติเอ่ยปากขอโทษอย่าง รู้ตัวว่าผิด เธอไม่เอายกมีเรื่องให้ต่อความยาวสาวความยืด ธุระกับพี่ระพีวัฒน์ สำคัญสำหรับเธอมากกว่าเรื่องรถ "รถคุณมีประกันมั๊ยคะ"

"รับผิดชอบหน่อยสิคุณ!" เสียงเข้มตอบกลับมาอย่างไม่พอใจพร้อมกับเจ้าของเสียงได้ถอดแว่นกันแดดสีชาซึ่งปกปิดนัยน์ตาสีนิลเข้มออกไป

ชายหนุ่มใช้นัยน์ตาทรงอำนาจจ้องมองนิ่งๆ อลิตาก็ถึงกับสุดลมหายใจ เข้าปอดระงับอารมณ์ไว้อย่างถึงที่สุด ว่ากันตามจริงเขาก็มีส่วนผิดไม่ได้ น้อยกว่าเธอ การที่เธอยอมลงให้ก่อนนอกจากไม่เกิดผลดีแล้วยังเป็นผลร้าย ที่ทำให้คนไม่สำนึกอย่างเขาโบ้ยความผิดมาให้เธอแต่เพียงผู้เดียวอย่างนั้น หรือ

มันจะไม่มากไปหน่อยหรือไง!

"เกิดอุบัติเหตุก็ต้องเรียกประกันมาเคลียร์สิคะ หรือคุณจะไม่อย่างไร"

"แต่กรณีนี้คุณผิต จะให้ผมเรียกประกันมาให้เสียประวัติผมหรือ"

"แต่ฉันก็ขอโทษคุณไปแล้วนี่คะ จะเอาอย่างไรอีก อันที่จริงเราก็ผิตกันคนละครึ่ง ฉันยอมให้คุณถึงขนาดเป็นคนขอโทษก่อนก็น่าจะคุยกันง่าย ๆ ไม่ใช่หรือคะ"

"อ้อ...นี่ตกลงจะโยนความผิดให้ผมด้วยอย่างนั้นสินะ"

คราวนี้อลิตาขมวดคิ้วอย่างทนมไม่ได้ที่ชายหนุ่มมองไม่เห็นความผิดของตัวเองสักนิด เขาชะงักงันที่ไหน เรื่องที่ซัปรถปาดหน้ารถเธอก่อนหน้านี้เธอยังไม่ได้ว่าเขาสักคำ แล้วดูเขาสิ! ว่าเธอไม่หยุดเลย

"ฉันไม่มีเวลามาเถียงกับคุณมากมายนักนะคะ ฉันมีนัดสำคัญต้องรีบไป" อลิตาพยายามพูดให้เขาใจอ่อนแม้ว่าเธอจะหงุดหงิดเขาแค่ไหนก็ตาม "แล้วตกลงว่าคุณจะโทรเรียกประกันหรือไม่เรียกคะเนี่ย"

"ผมก็ไม่ได้ว่างพอจะมีเวลามาเถียงกับเด็กอย่างคุณเหมือนกัน"

"เอ๊ะ! นี่คุณว่าใครเด็ก!"

อลิตาซักเย็นไม่อยู่เมื่อคนตัวสูงเอาแต่ต่อว่าเธอไม่หยุดไม่หย่อนหญิงสาวจิกดวงตากลมโตมองเขาอย่างเอาเรื่อง แล้วต้องนั่งค้างเมื่อได้จ้องหน้าคู่สนทนอย่างชัดเจน

ความทรงจำเธอพอจะรื้อฟื้นได้รางๆ ว่าเคยเห็นเขาตามหน้านิตยสารชื่อดังอยู่บ่อยครั้ง

ชายหนุ่มเจ้าของความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ใบหน้าหล่อเหลาลงตัว ทั้งจมูกโต่งเป็นสัน รูปร่างคมคาย และดวงตาสีนิลขรึมภายใต้แว่นดำที่รับกับทุกส่วนของใบหน้าส่งผลให้ดวงตาคมเปี่ยมเสน่ห์ลึกลับจนได้รับฉายาจากหญิงสาวทั่วประเทศว่าเป็นผู้ชายที่ 'ผู้หญิงต้องสยบเพียงแค่สบตา' และยังได้รับการโหวตให้เป็นหนุ่มในฝันของสาว ๆ ทั่วประเทศ ฟังด้วยตำแหน่งหนุ่มเช็ทซ์ที่สาว ๆ อยากกอดในปีนี้อีกด้วย

แต่ดูเหมือนว่าชายหนุ่มจะไม่ค่อยรู้สึกรู้สาใดๆ กับตำแหน่งเหล่านี้

เท่าไรนัก สำหรับเขา...สาว ๆ ที่ผ่านการนอนเตียงเดียวกันมาแล้วไม่มีสิทธิ์จะได้ขึ้นเตียงอีกเป็นครั้งที่สอง!

เขาคือ 'ปฏิบัติภักษ์ วีระวรกุล'

นักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงที่มีมันสมองเข้าชั้นอัจฉริยะ ชายหนุ่มก้าวเข้าสู่วงการธุรกิจเมื่อตอนอายุยี่สิบสองปีซึ่งในขณะนั้นเขาจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากคณะบริหารธุรกิจที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ของประเทศด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง และหลังจากเรียนปริญญาโทที่อเมริกาโดยใช้เวลาสองปี เขาก็กลับมาเรียนปริญญาเอกในมหาวิทยาลัยชื่อดังของเมืองไทยโดยใช้เวลาเพียงสองปีก็จบการศึกษาทั้งๆ ที่ในขณะที่เรียนอยู่เขาก็ทำงานไปด้วย ไม่เพียงแต่เขาจะมีความสามารถในด้านการศึกษา หากแต่ในเรื่องการทำงาน...ในวงการธุรกิจเองต่างก็รู้ดีว่าเสือหนุ่มรูปงามอายุยี่สิบแปดปีผู้นี้ไม่ธรรมดา

"โอเค! เรื่องที่ว่าคุณเด็กผมขอโทษแล้วกัน แต่เรื่องรถของผมนี้ผมคงไม่ให้บริษัทประกันมารับผิดชอบแน่" ชายหนุ่มจ้องร่างเพรียวบางที่ยืนประจันหน้ากัน ทั้งรูปร่างและหน้าตาเธอก็จัดว่าสวยใช้เล่น แต่ทำไมปากถึงแหวัดได้แหวัดดีก็ไม่รู้ ตอนแรกเขาก็กะจะเรียกประกันให้เธออยู่หรอคะ...

แต่เห็นท่าทางเอาแต่ใจและจ้องห้องแล้วมันน่าตดดิ้นเสียชะให้เข็ด!

"แล้วคุณจะทำอย่างไรล่ะคะ"

"คุณต้องรับผิดชอบค่าซ่อมรถของผม"

"นั่นนี่จะต้องรับผิดชอบ คุณเป็นคนขับรถมาชนท้ายรถฉันเองนะ"

"แล้วใครใช้ให้คุณขับมาปาดหน้ารถผมล่ะครับ"

"ก็คุณปาดหน้ารถฉันก่อน!"

"ดี...ฉันก็ยื่นรถกันตรงนี้แหละ อีกเดี๋ยวตำรวจจราจรคงสงสัยว่าคุณกับผมจอดรถยื่นเตียงกันทำไม" ใบหน้าหล่อเหลายิ้มร้ายกาจและเลือดเย็นสมกับเป็นคนฉลาดแกมโกงที่สุด "กว่าจะเคลียร์เสร็จก็คงเกือบหนึ่งชั่วโมง

เป็นอย่างต่ำ คุณก็โทรไปแคนเซลนัดสำคัญได้เลยนะ"

อลิตาถึงกับเฝ้าริมฝีปากเป็นเส้นตรงเมื่อเธอแบไฟฟ์และจูดอ่อนให้เขา เห็นจนหมด ชายหนุ่มจึงใช้มันมาเป็นข้อต่อรองกับเธออย่างไร้ความปราณี เช่นนี้

เพราะรู้ว่าเธอรีบ เขาก็แก้ง 'ยิววน' และยกข้ออ้างเรื่องเวลามาต่อรอง!

"จะเอาเท่าไรก็ว่ามา" สุตท้ายหญิงสาวก็ต้องจำยอมอย่างทนไม่ได้ ทำทางร้ายกาจอย่างผู้ชายคนนี้ต่อให้ตำรวจจราจรมาเคลียร์หรือต่อให้เรียกประกันมาจัดการเธอก็คงต้องมีเรื่องคุยกับเขาไม่ต่ำกว่าชั่วโมงแน่นอน บอกตรงๆ ว่าเธอไม่อยากจะคุยกับเขาให้เสียเวลาและเสียสุขภาพจิตอีกแล้ว

"แค่นี้แสนหนึ่งคงจะพอ"

"คุณจะบ้าเหรอ!" หญิงสาวหันไปถลึงตาใส่เขาเมื่อได้ยินราคา "หน้ารถยุบไปนิดเดียว สีถลอกไม่กี่เซ็นต์ คุณจะเอาไปแสนหนึ่ง ขอโทษเถอะนะ! จะรีดไถกันเกินไปหน่อยมั๊ยคะ"

"รถผมคันเป็นสิบๆ ล้านนะคุณ ไม่ใช่บาทสองบาท" ปฏิบัติกันได้กลับ โดยไม่ต้องคิด ทำเอาร่างเล็กซึกสีหน้าใส่ ดวงตากลมโตเหลือบมองสำรวจรถของเขาที่ปงบอกราคาไม่ต่างจากที่เขาบอกเธอนัก

หญิงสาวเดินเข้าไปหยิบกระเป๋า เซ็นเซ็คอย่างลวกๆ กลับมาส่งให้เขา พร้อมนามบัตร

"เอาไป همینเดี๋ยว ไม่พอก็โทรมาหาฉัน" มือเรียวบางส่งนามบัตร และเซ็คที่เซ็นเรียบร้อยให้กับร่างสูงที่กำลังยืนทำหน้าที่ไม่พอใจอย่างยิ่ง โดยเฉพาะราคาที่ลดจากแสนมาเป็นแค่หมื่น "รับไปสิ ฉันต้องไปธุระต่อ"

อลิตายัดนามบัตรและเซ็คใส่มือของร่างสูง ก่อนกลับไปทิ้งตัวลงที่รถ แล้วขับออกไปอย่างไม่สนใจคู่กรณีอีกเลยแม้แต่นิดเดียว ปฏิบัติจะเรียกเธอไว้หรือโทรไปต่อว่าตามหมายเลขบนนามบัตรก็รู้สึกว่าจะไม่ได้ประโยชน์สักเท่าไรในเมื่อเธอดังใจจะ 'ซิง' เขาก็ได้แต่ถอนหายใจและส่ายหน้าระอาใจ

ชายหนุ่มหันไปสนใจรอยบนรถยนต์ของตนแล้วถอนหายใจเฮือกยาว อันที่จริงเขาเองไม่ได้ตั้งใจอะไรกับอุบัติเหตุครั้งนี้มากนักหรอก เขารู้ว่าตนเองก็มีส่วนผิด แต่ท่าทางหยิ่งๆ และปากอันถือดีของหญิงสาวนั้น ปลุกปั่นอารมณ์เขาให้หงุดหงิดไม่ใช่เล่น เขาเองไม่ใช่คนยอมคนจึงต้องได้ตอบกลับไปบ้าง

ใครจะไปคิดว่าหญิงสาวจะ 'ซิ่ง' หนีไปตื้อๆ เสียอย่างนั้น

"อลิตา พิคคินี่ไฟบูลย์..."

ปฏิบัติการยิ้มที่มุมปากเมื่ออ่านนามบัตรที่อยู่ในมือ แวตาคมมองตามรถยนต์คันสีขาวยาวไป อารมณ์ขุ่นเคืองเมื่อครู่นี้จางหายไปในพริบตา เขาไม่นึกเลยว่า...จะได้เจอกับสาวใจหินที่หนุ่มๆ ในวงการนักธุรกิจพุดถึงด้วยตาของตัวเอง...ที่แท้เธอก็ทั้ง 'เด็ด' ทั้ง 'ตื้อ' อย่างที่คนอื่นเขาพูดกันจริงๆ!

บทที่ 2

ทนายท 'วีระวรกุล'

หญิงสาวยกมือขึ้นกดออกดเมือมาถึงห้อง 1307 ของวีอาร์วีคอนโดมิเนียม เธอยืนรอเพียงไม่นานประตูห้องชุดสุดหรูก็เปิดต้อนรับ อลิตามองสตรีร่างอววยลีลิบที่เป็นคนเปิดประตูให้ จำได้ดีว่าคนตรงหน้าเป็นผู้จัดการส่วนตัวของคนเจ้าปัญหาที่รอด้านใน

"สวัสดีค่ะคุณหลิว" อลิตาทักทนาย

"คุณ फिर อยู่ในห้องรับแขกค่ะ"

ลิลาวตีเปิดทางให้อลิตาเข้าไปในห้องซึ่งไม่ค่อยแตกต่างจากห้องของอลิตามากนัก ภายในห้องแบ่งย่อยๆ ออกเป็นห้องครัว ห้องรับแขก ห้องน้ำ และห้องนอนอันกว้างขวางซึ่งจัดว่าเป็นห้องชุดที่ราคาเหมาะสมสำหรับคน 'มีอันจะกิน' เท่านั้น ชายหนุ่มแต่งห้องด้วยสีขาวและสีดำตามสไตล์โมเดิร์นเพอร์นิเจอร์ที่ใช้เป็นแบรนด์ดังและซื้อหามาด้วยราคาที่แพงสุดกู่ หากแต่อลิตาก็ไม่ได้สนใจสิ่งเหล่านั้นนัก

เธอเดินไปที่โซฟาสีดำซึ่งมีร่างสูงเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้มนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

"พี่หลิวกลับห้องไปเถอะ" เสียงเรียบๆ ที่แผงแววเด็ดเดี่ยวบอกกับ

ผู้จัดการส่วนตัว ลีลาวดีลอบมองเพียงแวบเดียวก็ต้องเดินไปหยิบกระเป๋า และเดินออกไปจากห้องโดยไม่ให้พระพัฒน์สังเกตเห็น

ลีลาวดีรู้ดีอยู่แล้วว่าดารานุ่มอารมณ์ศิลปินจัดเข้าชั้น 'ติสต์แตก' และมีโลกส่วนตัวสูงมากคนนี้อารมณ์ขี้แง ลงๆ ถ้าขัดใจในเวลาที่เขากำลัง หงุดหงิดก็ไม่ต่างจากการหาเรื่องใส่ตัว

"มาเร็วดีนี่ครับคุณลีต้า"

มุ่มปากหยักได้รูปยิ้มเยือกเย็น พระพัฒน์เป็นชายหนุ่มร่างสูง เขามีรูปร่างได้สัดส่วนสมกับที่เข้าวงการด้วยการเป็นนายแบบมาก่อน ด้วยอายุ ยี่สิบหกปีเสน่ห์ความเป็นชายของเขาจึงไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าใคร ดวงตาคมที่เย็นชาปิดความรู้สึกต่างๆ ได้ดีพองๆ กับเวลาที่อยากแสดงความรู้สึก

นอกจากนี้ชายหนุ่มยังมีใบหน้าเรียวที่รับกับริมฝีปากหยักได้รูปและทรงผมซอยสไลด์เคลือบอย่างพอดีพอดี แม้ใบหน้าคมคายจะมีไรศราว่อ่อนๆ แบบหนุ่มแบดบอย แต่หากจะพูดว่าพระพัฒน์เป็นชายหนุ่มที่ดีที่สุดในที่โอลิตาเคยพบเจอมาก็คงจะพูดได้โดยไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจเลย

"นั่นมาคุยเรื่องงาน คุณหญิงประไพศรีบอกว่าคุณปฏิบัติผลงานสัปดาห์หน้า เหนือคอะ"

"ผมบอกคุณหญิงไปแล้วนี่ว่าผมติดสอบที่มหาวิทยาลัย"

"นั่นเคยเรียนมหาวิทยาลัยมาก่อนนะคะ เวลาว่าง มีเรียน หรือมีสอบ อาจารย์ต้องบอกวัน เวลา ก่อนเริ่มเรียนอยู่แล้ว นักศึกษาจะได้จัดตารางถูก คุณอย่าอ้างเหตุผลแบบนี้เลยคะ" โอลิตาพูดตรงๆ ทำให้พระพัฒน์เงิบไป ชายหนุ่มแสร้งยิ้มเพียงนิด แต่กระตุกความรู้สึกของโอลิตาให้ขุ่นได้เสียยิ่งกว่าอะไร

"งั้นก็ขอพูดตรงๆ" ดวงตาคมกริบจ้องหน้าเธอนิ่ง "ผมไม่อยากทำงานนี้ โอเคมั๊ยครับ"

"แต่งงานทุกอย่างเตรียมพร้อมหมดแล้วนะ ถ้าคุณจะไม่ทำ คุณ

ก็น่าจะบอกตั้งแต่วันที่คุณหญิงประไพศรีติดต่อกันไปครั้งแรก ไม่ใช่ตกปาก
รับคำว่าจะทำแล้วสุดท้ายก็บ่ายเบี่ยงไม่ทำอย่างนี้"

พี่ระพัฒน์นั่งมองใบหน้าตรงมาอย่างเอาเรื่อง เขายอมรับว่าครั้งแรก
ที่ได้สบตาเธोजังๆ เธอทำให้เขาถึงกับอึ้งไป เธอมีเสน่ห์แบบผู้หญิงสวยและ
ฉลาดอย่างเหลือล้น แต่เขานึกไม่ถึงจริงๆ ว่าเธอจะกล้าต่อปากต่อคำกับเขา
ถ้าเป็นคนอื่นเพียงแค่ว่าตัวตลกกลับไปมองก็คงจะวิ่งออกจากห้องไป
แล้ว แต่เธอทำให้เขาผิดคาดตั้งแต่ที่คิดว่าจะลากคนอย่างเขาออกไปทำงาน
ให้ได้โดยบอกกับสิลาวดีว่าจะเข้ามาเจรจาด้วยตนเอง มีหน้าซำยังกล้า
เข้ามาเหยียบที่ห้องเขาจริงๆ เสียด้วย

คนสติดีๆ รู้กันทั้งนั้นว่าไม่ควรทำทนายเขา อลิทานึกกล้าตีมาจากไหน
ถึงได้ไม่เกรงกลัวเลย!

"พอตีผมเพียงนี้จะนึกได้ว่าผมไม่รับงานเล็กๆ แบบนี้ให้เสียเครดิตตัวเอง"
ชายหนุ่มจใจตอบคำถามกวนประสาทต่างๆ ที่ความเป็นจริงเวลารับงาน
ทุกอย่างสิลาวดีจะเป็นคนจัดการให้ และถ้าเขาวางหรือมีใจอยากทำจริงๆ
ต่อให้เป็นงานไม่มีค่าตัวเขาก็ทำทั้งนั้น

แรกเริ่มเดิมทีพี่ระพัฒน์เป็นคนที่ไม่มีใครออกงานสังคมแต่ไหนแต่ไร
อยู่แล้ว ยิ่งงานในวงการบันเทิงยิ่งไม่อยู่ในหัวเลย ทว่า...ผู้เป็นบิดากลับ
เห็นดีเห็นงาม และเห็นว่าเขายังไม่ได้ทำงานอะไรจริงจัง กอปรกับการ
ทำงานในวงการบันเทิงจะช่วยประชาสัมพันธ์ธุรกิจของครอบครัวได้ใน
ระดับหนึ่ง เมื่อมีผู้หลักผู้ใหญ่ในวงการบันเทิงอยากดึงตัวชายหนุ่มไปร่วมงาน
บิดาของเขาจึงรีบส่งเสริมโดยไม่ถามความเห็นเขาสักคำ

จริงอยู่ว่า...พี่ระพัฒน์ไม่ใช่คนยอมคน

ชายหนุ่มอยากจะทำอะไรก็มักทำตามใจตนเองเสมอ แต่กับผู้เป็นบิดา
เขาไม่ค่อยอยากมีเรื่องรบราให้ปวดหัวสักเท่าไรจึงยอมลดราวาคอกให้
กึ่งหนึ่ง แต่ไม่นึกเลยว่านั่นจะทำให้เขามีงานอยู่เรื่อยๆ จนในปัจจุบันชื่อ

ของเขาเป็นที่รู้จักกันดีในวงการบันเทิงต่างๆ ที่เขารับงานน้อยมากและมีค่าตัวสูงลิบลิว

"นี่คุณ!" อลิตาล้วงหน้าพี่ระพีพัฒน์ เธอรู้ว่าเขามีเหตุผลมากกว่าการดูถูกงานบริษัทของเธอ เพียงแต่เขาไม่บอกตรงๆ และเลือกวิธีแก้ปัญหาด้วยการทำลายน้ำใจ หาใช้ด้วยการเจรจา "คุณกำลังจะยิววนฉันหรือคะ"

"ผมยิววนคุณงั้นหรือ"

"ตกลงว่าคุณจะไม่ทำงานนี้ใช่ไหม" อลิตาสูดลมหายใจเข้าปอดอย่างระงับอารมณ์ที่พร้อมจะระเบิด ไม่รู้ว่าวันนี้วันชวอะไร เธอถึงต้องรบราภกับพี่น้องตระกูล 'วีระวรกุล' ทั้งสองคน และแต่ละคนนี่ 'ดีกรี' ความกวนประสาทไม่ได้แพ้กันเลยจริงๆ "ถ้าคุณไม่ตกลง ฉันก็จะได้หากคนใหม่!"

"ไม่รู้สิ สัปดาห์หน้าผมอาจจะอยากทำก็ได้ จะไม่ลองเสนอข้อต่อรองอะไรดีจ้ะ หน่อยเหอะ ยังไงคุณหญิงประไพศรีก็ส่งคุณมาเจรจากับผมอยู่แล้วนี่ เธออยากได้ผมไปทำงานนักไมใช่หรือไง"

"นี่คุณจะทำยังไงก็พูดมาตรงๆ เลยดีกว่า ฉันไม่มีเวลามาเล่นเตาใจกับคุณนะ" เสียงที่เคยกตให้หนึ่งตัวดีขึ้นสูงด้วยความไม่พอใจ เธอชักสีหน้าใส่เขา แต่พี่ระพีพัฒน์หรือจะทุกร้อนด้วย

ชายหนุ่มหัวเราะขำๆ พลังเอื่อยยัวโมโหต่ออย่างนึกสนุก...

"เล่นเตาใจ? ผมอยากลองเล่นดูบ้างแล้วสิ"

"นี่คุณพี่..."

อลิตามีอาการเลือดขึ้นหน้า เสียงที่เรียกเขานั้นขุ่นเคืองจนจับกระแสดได้ และมีมือเรียวบางเริ่มกำหมัดเข้าหากันแน่นทึ้งๆ ที่เธอพยายามกดอารมณ์เอาไว้แล้ว

"ลองขอร้องผมดีจ้ะ หน่อยสิ สัปดาห์หน้าผมอาจจะใจอ่อนไปทำงานกับคุณก็ได้นะ"

พี่ระพีพัฒน์มองหน้าหญิงสาวอย่างทำทนาย แววตาที่เคยเฉยเมย

ฉายแววกุ่มกริมให้เห็น และมุ่มปากหยักได้รู้ปรวกับถูกสลักด้วยลิมก็กำลัง
คลี้ยมทำทายให้เธอมาเล่นเกมนี้ด้วยกัน

"อย่ามาเล่นลื้นกับฉันนะ"

"เล่นลื้น? คุณจะลองสักหน่อยมั้ยล่ะครับ" ท่าทางของชายหนุ่มยังคง
ไม่ทุกข์ไม่ร้อนอยู่ดี มิหนำซ้ำคำที่เธอกราดออกไปยังเป็นอาวุธที่เขาใช้
โต้ตอบกลับมายั่วอารมณ์เธอได้เสียอีก

"คุณพี่!" อลิตาตวาดเสียงดังอย่างไม่เคยมาก่อน "โอเคละ ก็ได้!
ในเมื่อคุณไม่อยากจะทำงานนี้ ฉันก็จะหาคนใหม่ ขอบคุณนะที่ช่วยให้ฉัน
เห็นธาตุแท้ของคนอย่างคุณ"

ว่าเสร็จอลิตาก็หันหน้าไปที่ประตู หากแต่เสียงขริมที่ดังติดตามก็รั้ง
ผีเท้าเธอให้หยุดชะงัก

"ผมมีข้อเสนอมให้คุณลองคิดดู... ถ้าคุณอยากจะร่วมงานกับผมจริงๆ"

ร่างสูงผุดลุกขึ้นจากโซฟา ชายาวาวก้าวเข้าหาร่างของอลิตาและยึด
ข้อมือเธอไว้เมื่อเธอจะถอยหนี หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจ้องใบหน้าคมด้วย
สายตาแสนขุ่นขวางบอกถึงความไม่พอใจที่เขาถือวิสาสะมาตะต้องตัวเธอ
หากแต่อีกคนกลับตอบกลับมด้วยรอยยิ้มเรียบๆ เท่านั้น

"นี่คุณจะทำอย่างไรกับฉันกันแน่" เสียงหวานแข่งกร้าวขึ้น อลิตาเกร็ง
ข้อมือเล็กไว้หวังให้หลุดจากมือใหญ่ แต่กลับกลายเป็นว่าร่างของเธอนั้นถูก
เขากระซางเข้าไปใกล้จนใบหน้าปะทะเข้ากับแผ่นอกกว้าง

ร่างบางระหงที่อลิตาเคยภูมิใจกลับกลายเป็นเพียงร่างบางเล็กเท่านั้น
ถ้าเทียบกับร่างกายของพี่ระพีพัฒนผู้ที่มีความสูงเกินกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้า
เซนติเมตร!

"สัปดาห์หน้าถ้าคุณมาดูแลผมที่กองถ่าย ผมจะตอบตกลง"

"พูดบ้าง" เขาจะให้อลิตาผู้เป็นเจ้าของบริษัทไปดูแลเขาอย่างนั้น
นะหรือ... บ้ากันไปใหญ่แล้ว!

จริงอยู่ว่าเธอต้องไปร่วมงานและดูความเรียบร้อยทุกอย่างในกองถ่าย แต่ไอ้คำว่า 'ดูแล' นั้นเป็นหน้าที่ของฝ่ายแคสติ้งและฝ่ายประสานงาน ถ้าหากเธอลงไปรับรองเขาด้วยตัวเองแล้วล่ะก็ ทุกคนในบริษัทคงจะต้องสงสัยแน่ๆ ว่าเรามีความสำคัญอะไรถึงขนาดให้เจ้าของบริษัทลงมือดูแลเอง

พูดกันตรงๆ คือเขาไม่ให้เกียรติเธอเลย!

"งั้นก็เชิญ" พี่ระพีพัฒนเอยอย่างไม่แยแส ชายหนุ่มสะบัดข้อมือที่กำลังจนวนร่างเพรียวบางเซห่างจากตัว

"นายพี!" ความเจ็บใจทำให้คำพูดที่เคยให้เกียรติกับเขานั้นไม่มีอีกแล้ว พี่ระพีพัฒนแค้นยิ้ม...ยิ้มเยือกเย็นเพื่อทำทนายให้เธอยิ่งเดือดดาล

"ผมไม่โกรธหรอกนะถ้าคุณจะเรียกผมแบบสนิทสนมกันหน่อยๆ ดีตกลงคุณจะว่ายังไงล่ะครับ จะยอมผมหรือว่าจะกลับไปทนฟังคุณหญิงประไพศรีปันเรื่องที่คุณพาผมไปทำงานด้วยไม่ได้ อ้อ...หรือจะยอมจ่ายพรึ่ๆ กับการลงทุนอันเปล่าประโยชน์ที่เตรียมงานมาตั้งนานก็ตามสบายเลย"

อลิตาโกรธจนสิ้น มือเรียวยาวเงี้ยวขึ้นสูงหมายจะฟาดลงบนหน้าเกลี้ยงเกลารของชายหนุ่มที่ยื่นมาทำทนายอยู่ใกล้ๆ หากแต่ห้วงมือออกไปได้ไม่เท่าไรมือของเธอก็กลับถูกเขารวบเอาไว้เสียก่อน

"อย่าเพิ่งโมโหสิครับ เรายังคุยกันไม่ถึงไหนเลย"

"ฉันยอมตกลงก็ได้!" อลิตาดึงข้อมือที่ถูกเขารวบไว้กลับอย่างรวดเร็วคล้ายกับสลัดปลิงออกไปก็ไม่ปาน "แล้วสัปดาห์หน้าเราจะได้เห็นดีกัน ฉันจะดูแลนายให้สาสมใจเลย...คอยดู!"

อลิตารู้ว่าถ้าปฏิเสธข้อเสนอนี้เธอก็คงได้ไม่คุ้มเสีย หากคุณหญิงประไพศรีไปฟ้องมารดาอย่างที่พี่ระพีพัฒนซู่ไว้ เธอคงโดนท่านเทศนายกใหญ่ เธอไม่ได้อยากให้ผู้ใหญ่ผิดใจกันเพราะเรื่องงานของเธอ

"จะคอยดูครับ..."

สายตาคมสบประสานกับดวงตากลมโตอย่างทำทนาย หญิงสาวจึง

สะบัดหน้าหนีเขา มือเรียบบางเอื้อมไปกระชากลูกบิดประตูเปิดออกไปจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด

เมื่ออลิตาออกจากห้อง พี่ระพีพัฒน์ปิดประตูตามเบาๆ ไบหน้าที่เคยยืยวนเข้มขริมพันตาราวกับเปลี่ยนฉากในละคร ร่างสูงเอื้อมมือกดโทรศัพท์ไปหาผู้จัดการส่วนตัวทันทีที่เดินกลับไปทิ้งตัวลงบนโซฟา

"พี่หลิว ผมอยากได้ประวัติของลิต้า ส่งเข้าเมลผมในอีกสิบห้า นาที"

สั่งงานเสร็จจรสรรพหูโทรศัพท์ก็ถูกวางเอาไว้ที่เดิม พี่ระพีพัฒน์แสร้งยิ้มที่มุมปากก่อนจะทอดสายตาออกไปที่ประตู และแหวตาคมฉายแววเจ้าเล่ห์อีกครั้ง

"งานนี้เธอต่างหากที่จะต้องเห็นดี...ลิต้า"

คฤหาสน์สี่โตลต์ตะวันตกสุดหรูของคุณหญิงวรรณภรณ์กำลังมีงานรื่นเริงฉลองครบรอบวันคล้ายวันเกิดของเธอ ภายในห้องโถงถูกจัดตกแต่งหรูหราและเปิดดนตรีคลาสสิกคลอเสียงพุดคุยของแขกหรือในงาน

รถยนต์สีดำม่านวาวเลื่อนมาจอดหนึ่งที่หน้าประตูคฤหาสน์ ไม่นานชายหนุ่มผู้หนึ่งก็ก้าวลงจากรถ ร่างสูงอยู่ในชุดสูทสีดำ เขาเป็นเจ้าของเรือนมมสีด้าสนิทสโลด์ยาวเคลือบสีครีมให้ไบเบน้าหล่อเหลา จมูกโด่งคมสัน และริมฝีปากหยักได้รูปนั้นดูโดดเด่นราวกับเทพเจ้าปั้นแต่งขึ้นมาเป็นตัวแทนของเทพบุตรผู้สง่างาม

"บ้านีว่าคุณแพทจะไม่มางานนี้ซะแล้วค่ะ"

เสียงคุณหญิงวรรณภรณ์เอ่ยต้อนรับก่อนจะเดินแหวกเหล่าบรรดานักข่าวเข้ามาทักทายกับชายหนุ่ม เธอสูงเพียงป่าของเข่าเท่านั้น แต่เนื่องจากสวมชุดราตรีสุดหรูและตกแต่งด้วยเครื่องประดับครบเซต เมื่อยามที่แสงเครื่องประดับกระทบกับแสงแฟลชเธอก็โดดเด่นสมกับเป็นเจ้าของงาน

"งานวันเกิดคุณป้าทั้งทีผมจะไม่มาได้ยังไงกัน คุณลุงท่านฝากมา

อวยพรด้วยนะครับ"

เหล่าคุณหญิงคุณนายและบุตรสาวต่างควงกันมาในงานนี้ตั้งแต่องานยังไม่เริ่ม เครื่องเพชรที่โชว์อยู่บนร่างกายส่องประกายวูบไหวยามกระทบแสงไฟคล้ายตู้เพชรเคลื่อนที่จนนักข่าวแทบจะจับภาพไม่หวาดไม่ไหว บิดาของพีระพัฒน์หรือ 'คุณลุง' ที่ปฏิบัติหุุดถึงจึงไม่มีใครชอบงานสังคมที่ไม่เอื้อกับธุรกิจหรืองานสังสรรค์อวดเครื่องเพชรพ่องๆ กับคนเป็นลูกชายปฏิบัติหุุดจึงจำต้องเป็นตัวแทนครอบครัวมางานเลี้ยงนี้

"เชิญคุณแพทด้านในเลยนะคะ" คุณหญิงวรรณภรณ์ไม่รอช้า เข้าควงแขนชายหนุ่มเดินเข้าไปในงานพลางพยักหน้ากับนักข่าวว่าขอเวลาส่วนตัวซึ่งถือว่าเป็นการให้ความช่วยเหลือกับปฏิบัติหุุดเป็นอย่างดี

"คุณพิมพ์คะ คุณแพทมาแล้วค่ะ"

คุณหญิงวรรณภรณ์เรียกหญิงวัยสี่สิบปลายๆ ที่ยังดูอ่อนกว่าอายุจริงจนเหมือนเพิ่งจะอายุสี่สิบปีเท่านั้น เมื่อได้ยินเสียงเรียก...เธอและสาวน้อยร่างบอบบางที่ยืนเคียงกันจึงหันมาสนใจชายหนุ่ม

คุณหญิงวรรณภรณ์บอกกับพิมพ์แหว่ว่างานนี้จะแนะนำให้ปฏิบัติหุุดรู้จักกับบอลิตาและระรินทิพย์ ลูกสาวที่ทั้งสาวและสวยของพิมพ์แหว่ให้ได้ ชายหนุ่มที่เปี่ยมความสามารถอย่างพ่อหนุ่มคนนี้หาไม่ได้ง่ายๆ และที่สำคัญกว่านั้นแม้ตระกูลวิระวรกุลจะมีทายาทสืบทอดกิจการอสังหาริมทรัพย์นับหมื่นล้านอย่างพีระพัฒน์อยู่แล้ว แต่คนที่เป็นลูกเลี้ยงแถมยังดูเป็นได้เป็นพยายอย่างปฏิบัติหุุดก็ไม่น่าจะถูกริระพงษ์ลิ้มไปได้ลงคอ

แม้ปฏิบัติหุุดจะมีศักดิ์เป็นลูกเลี้ยงของริระพงษ์ แต่ทั้งสองคนก็นับถือกันเป็นลุงเป็นหลาน ปฏิบัติหุุดจึงสะดวกใจที่จะเรียกอีกฝ่ายว่า 'ลุง' มากกว่า 'พ่อ' ซึ่งริระพงษ์ก็ไม่ได้ติดใจอะไร

"สวัสดีครับคุณพิมพ์แหว่"

"นี่น้องระรินลูกสาวคุณพิมพ์นะคะ ควงกันออกงานประจำ" คุณหญิง

วรรณกรรมแนะนำ

"ยีนดีที่ได้รู้จักครับคุณระริน" ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมกับจ้องมองใบหน้าหวานของคนถูกทัก

ระรินทิพย์อยู่ในชุดเดรสสีชาวมุก แต่งหน้าบางๆ ด้วยโทนสีหวาน สวมใส่เครื่องประดับอย่างลงตัวพอดีคู่มือคลาส เธอมีดวงตากกลมโตภายใต้ขนตาอนยาวเปล่งประกายสดใส และผิวพรรณที่ขาวละเอียดยื่นน่ายามนอก เสื้อผ้าในยังตรึงสายตาของผู้พบเห็นไว้อย่างง่ายดาย

"ไม่ต้องเรียกทักเรียกคุณหรอกค่ะ น้องระรินเพิ่งจะเรียนปีสี่เอง ก็เรียนมหาลัยเดียวกันกับคุณพี่แหละค่ะ" พิมพ์แซแนะนำให้เรียกอย่างเป็นกันเอง

ใจจริงนั้นเธออยากจับคู่ระรินทิพย์กับพี่ระพัฒน์ และจับปฏิบัติกับอลิตาด้วยซ้ำ แต่หากทำเช่นนั้นแล้วแผนการล่มก็เท่ากับว่าเสียปลาตัวใหญ่ เธอจึงคิดว่า...งานนี้ปล่อยให้จับคู่กันเองคงจะดีกว่า ถึงแม้เธอจะมีฐานะดีและไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินๆ ทองๆ แต่ก็อยากให้บุตรทั้งสองคนมีคู่ครองที่เหมาะสม ยิ่งอลิตาด้วยแล้วยิ่งต้องเลือกเฟ้นอย่างดี...รายนี้หัวแข็งเสียจนคนเป็นแม่แทบจะไร้สิทธิ์ไปบังคับ หากไปคว้าคนไม่เอาไหนมาเป็นแฟนก็คงจะยากที่เธอจะเข้าไปขัดขวาง

"เธอครับ โลกกลมจัง พี่เขาเรียนปริญญาโทสถาปัตย์ แล้วระรินเรียนอะไรเธอครับ"

"ระรินเรียนบริหารธุรกิจการท่องเที่ยงและการโรงแรมค่ะ กะว่าจะมาช่วยคุณแม่ทำงาน"

ระรินทิพย์เรียนคณะนี้เพราะความชอบส่วนตัวและมุ่งหมายที่จะออกมาช่วยพิมพ์แซทำงานในกิจการโรงแรมของครอบครัว อลิตาเองก็ทำบริษัทโฆษณา หากเธอไม่ทำคงไม่มีใครช่วยมารดาทำงาน

"จริงๆ คุณแพทก็ทำงานด้านนี้อยู่พอดี น้องระรินจะปรึกษาคุณแพทก็ได้นี่ค่ะ"

คุณหญิงวรรณภรณ์ช่วยส่งเสริม ธุรกิจสังหาริมทรัพย์ของตระกูล วีระวรกุลก็คือธุรกิจเกี่ยวกับคอนโดฯ และโรงแรมทั้งระดับไฮคลาส ปานกลาง และระดับล่าง ซึ่งมีการบริหารงานอย่างเป็นระบบจนได้รับการยอมรับจาก ลูกค้าและคนทำงานในแวดวงเดียวกัน หากกระรินทิพย์ขอไปฝึกงานที่นี้ย่อม มีเวลาใกล้เคียงกัน

"ครับ โรงแรมของเรายินดีต้อนรับกระรินเสมอ" ปฏิบัติบอกพร้อมกัน มองสบประสานกับดวงตาแสนหวาน กิริยาอาการนี้ทำให้คุณหญิงที่ทำตัว เป็นกามเทพสื่อรักถึงกับยิ้มด้วยความยินดี...

"ลิต้ากำลังไปถึงคะคุณแม่"

อลิตากรอกเสียงลงไปโทรศัพท์มือถือขณะที่อีกมือบังคับพวงมาลัย รถยนต์สีขาวคูใจให้เลี้ยวเข้าไปในคฤหาสน์หลังงามของคุณหญิงวรรณภรณ์ ในคราแรกหญิงสาวไม่ได้คิดจะมานั่งเลี้ยงอวดเพชรเช่นนี้เลยสักนิด แต่ผู้เป็นมารดาทั้งโทรตาม ทั้งบังคับให้เธอออกมารับจนเธอทนรำคาญ ไม่ไหวจึงจำใจหยิบชุดราตรีเกะกะอกสีดำความยาวเหนือเข่าอวดเรียวขาขาวผ่อง ขึ้นมาสวมแล้วแต่งหน้าบางๆ ก่อนออกมาจะได้ไม่ดูน่าเกลียดจนพิมพ์แซ เอ็ดเอาอีก

"คะ อีกห้านาทีก็ถึงแล้ว เตียวลิต้าหาที่จอดรถก่อนนะคะ... ะๆๆ แค่นี้คะ"

หญิงสาวโยนโทรศัพท์ลงที่เบาะข้างกายแล้วถอนหายใจเหนื่อยหน่าย ในใจเธอนึกขุ่นเคืองอยู่ลึกๆ ที่มารดาชอบบังคับเธอให้มานั่งแบบนี้ทั้งๆ ที่ท่านก็รู้ว่าเธอไม่ชอบ

มือเรียวบางบังคับพวงมาลัยหักเข้าลานจอดรถกว้างอย่างไม่รีบร้อน เธออยากเข้าไปในงานรับคุณแม่กับกระรินทิพย์ออกมาในจังหวะที่ไม่ค่อย มีคน เธอจะได้ไม่ต้องไปยืนหน้ายิ้มกับใครให้เบื่อหน่าย แต่รถยังเลี้ยวเข้าไป

‘ไม่ทันจะจอดดีด้วยซ้ำ รถยนต์อีกคันก็หักมาเจอกับหน้ารถของเธอเข้าอย่างจัง!

เอ๊ยตตต

เสียงเบรกรถดังระงมไปรัศมีนับร้อยเมตร รถยนต์สี่ตำคันใหญ่ของคู่กรณีหยุดชะงักลงอย่างรวดเร็วจนหน้ารถเฉียดกันเพียงแค่ออกก้นหน่อยๆ แต่ในใจหญิงสาวกลับไม่รู้สึกรึช่นั่นด้วย ในกรณีนี้เธอไม่ผิด! รถคันนั้นกำลังเลี้ยวออกจากงาน เพราะฉะนั้นจะต้องเลี้ยวออกไปอีกทาง แล้วทางที่เธอเลี้ยวเข้ามานี้ก็ไม่ผิดแน่ อลิตาจำได้ว่ามีป้ายและ รมภ. บอกเธอแล้วว่านี่คือทางเข้างาน เจ้าของรถอีกคันต่างหากที่ขับรถมั่วซั่วเอง

"นี่คุณ!" เสียงหวานตวาดใส่คู่กรณีที่ลงมาเผชิญหน้ากับเธอทันที ดวงตาโตแต่ยารวีแบบผู้หญิงมั่นใจจ้องมองไปที่ใบหน้าคมในชุดสูทสีดำที่ยืนรออยู่อย่างเอาเรื่อง

ผู้ชายคนนี้อีกแล้ว 'ปฏิบัติวิระวรกุล'!

อลิตาจ้องมองร่างสูงด้วยสายตาขุ่นเคือง ความไม่ชอบหน้าเรื่องข่าวคราวๆ ที่ชายหนุ่มมักจะคว่ำสาวๆ ไม่ซำหน้าและเรื่องที่ผลญมารกันเมื่อเช้า ยิ่งทำให้ความโกรธโหมกระพือยิ่งขึ้น ผู้หญิงที่นอนร่วมเตียงกับเขาแล้วไม่มีสิทธิ์ได้ขึ้นเตียงเป็นครั้งที่สองงั้นหรือ... หนึ่งในผู้หญิงเหล่านั้นไม่มีอลิตาคนนี้นะ!

"ขับรถประสาอะไรของคุณ" เสียงหวานเปิดฉากขึ้นก่อน คราวนี้จะเธอก็เอาคืนเสียให้เด็ดเลย

ปฏิบัติภษมองสบตาหญิงสาวอย่างแผ่งแววขัน ทั้งใบหน้างดงามลงตัว ปร่างเพรียวระหง และผิวพรรณละเมียดละไม เพียงแค่สำรวจจากภายนอก สายตาเขาก็ซ่อนไซสำรวจร่างกายของเธอจนทั่วถึงหมดแล้วทุกซอกมุม ไม่ค่อยมีผู้หญิงคนไหนทำให้เขาสะดุดสายตาจนถึงกับมองตาค้างแบบนี้นานมากแล้ว

ชายหนุ่มแทบจะล้มไปแล้วว่าเมื่อครูนี้อีกฝ่ายเพิ่งขับรถเฉี่ยวรถคันงามจนสิรรถถลอก คิดแล้วริมฝีปากหยักได้รูปก็คลี่ยิ้มบางๆ อย่างยั่วโมโห ก่อนจะตอบคำถามบัดๆ ไปอย่างไม่ใส่ใจนัก

"ภาษาคนหน้าตาดีมั่งครับ"

"อีตา..." อลิตาผลอกระทีบเท่ากับพื้นเมื่อได้ยินคำตอบอันจใจยั่วโทสะนั้น

"รถคนสวยมีประกันมั๊ยครับ" ปฏิบัติกษณะเฉไปเรื่องรถเมื่อเห็นท่าว่าคนสวยตรงหน้าทำท่าฮึดฮัดใส่เขาจนอาจคุยกันไม่รู้เรื่องเสียก่อนจริงๆ เขาเองก็รู้ว่าตัวเองผิด แต่ดูจากรุ่นและราคารถที่หญิงสาวขับ แค่อีสถลอกหน่อยๆ เธอก็ไม่น่าไวยวายเขานี้น่า อีกอย่างเมื่อเช้านี้เธอก็ทำกับเขาไว้แสนไช่ย่อย

เขาก็แค่...รีบซึ่งออกมาจากงานเพราะความเบื่อหน่ายจนลืมหูทางออกและอยากเอาคืนเรื่องที่เขาซึ่งขับรถชนเขาเมื่อคราวก่อนอยู่เหมือนกันก็ช่วยไม่ได้! เธอคนนี้งัดถูกใจเขาเข้าให้แล้วนี่นา

ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่กล้าทำหน้ายักษ์ใส่ปฏิบัติกษณะสักคน ใครๆ ก็ว่าอลิตานะเนนนี่ก ผู้ชายที่เข้าไปจับเป็นต้องกลับไปเซตหน้าไปบับวกทุกราย เห็นอย่างนี้เขาก็อยากจะลองเล่นกับแม่ตัวดีตุลสักหน่อยแล้ว

"มี! ฉันไม่ได้อยากให้คุณมารับผิดชอบนักหรอก ก็แค่ไม่ชอบให้คนทำผิดมายืนลอยหน้าลอยตา"

"เหออครับ ยินดีจริงๆ ที่ได้รู้จักผู้หญิงอย่างคุณ"

"อย่ามานอกเรื่องนะ เรื่องรถของฉันที่คุณจะว่ายังไง"

"คนสวยจะว่ายังไงก็ว่ามาเลยสิครับ"

ปฏิบัติกษณะยิ้มกวนประสาท เล่นเอาอลิตาแทบจะเด็นหาง คนอะไรทำตัวน่าโมโหนัก เมื่อเช้าเพิ่งจะทำหน้าขีมิตวาดใส่เธอแท้ๆ ตอนนี้นำมาทำกะล่อนใส่อีก มือเล็กเงือขึ้นเตรียมจะฟาดใส่ใบหน้าคมคายอยู่แล้ว แต่แล้วเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือก็ดังขัดจังหวะเสียก่อน อลิตาจึงคว้ามั่นขึ้นมารับ

"คะแม่...กำลังจะไปคะ...ขอจัดการธุระก่อนได้มั๊ยคะ...โอเคคะ...ก็ได้จ้ะ"

หญิงสาวดวงสวยแล้วจ้องมองใบหน้าคมคายอย่างเอาเรื่อง ชายหนุ่มจึงเลิกคิดว่าทำหายว่าตกลงเธอจะเอาอย่างไร จะตำราดใส่เขาหรือจะอยู่ให้เขาลวนลามด้วยสายตาก็

อลิตาหัวเสียขึ้นมาทุกที...ทางฝั่งมารดาที่เร่งเอาๆ ถ้าไม่ไปมีหวังเธอคงได้โดยท่านบ่นหัวจนขาด แต่ทางฝั่งนี้เธอก็ไม่อยากจะปล่อยเขาไปโดยไม่ได้เอาเรื่องสักนิด

"ฝากไว้ก่อนเถอะ!"

สุดท้ายอลิตาก็ตัดใจไม่เอาเรื่องเอาราว เธอไม่อยากจะยื่นทะเลาะกับปฏิบัติภักษ์จนไม่มีที่สิ้นสุด คงต้องเรียกตำรวจและเรียกประกันมาเคลียร์กันเป็นเรื่องยาวอย่างไม่ต้องสงสัย เสียงหวานจึงกล่าวอาฆาตเขาก่อนจะเดินไปขึ้นรถแล้วบึ่งหนีไปโดยไม่ชายหางตากลับมาแลคนตัวสูงอีกเลย

ชายหนุ่มได้แต่มองตามรถคันสวยแล่นออกไปแล้วยิ้มที่มุมปาก ไม่คิดเลยว่าอลิตาจะกระตุกต่อมคาสโนว่าของเขาให้ดินพลาบได้ขนาดนี้ ทำทางว่าเขาจะมีอะไรใหม่ๆ ให้เล่นสนุกอีกแล้ว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622214.html>